

A TITKOS TISZTÁS ÉS A KARÁCSONY

Ilyenkor télen korán beesteledik, gondolta Csutka, amikor barangolt a hazafelé a kiadós szánkózás után. Elhagyta a házakat, nézte, ahogy ragyognak a kertekben a karácsonyi fények, s azon morfondírozott, miért nincs karácsony a Kék hegyen túl is, a manók földjén. Habár, a tündéreknél sincs karácsony, ott is tündérmenet van év vége táján, minden tündér kezében gyertya ég, és mennek-mennek az utcákon, az erdőben, köszöntenek minden állatkát és tündért.

A manók úgy búcsúznak el az esztendőől, hogy belefújnak a kék kürtbe, eléneklük a manóhymuszt és táncolnak napnyugtától virradatig.

Csutka azonban hirtelen az emberek szokásait kezdte hiányolni, karácsonyfát szeretett volna, sok fényt, ajándékot, sült halat és nevetést. Beért az erdőbe és észre sem vette, hogy koromsötét lett. Nem egy ijedős típus, de a fák mozgásától, a falevelek zizegésétől megizzadt még a jégeralsója is. Amikor már reszketett minden porcikája, belefújt a varázssípjába, és bebújt egy hatalmas fa odujába. Őzek jöttek a fa alá és őt várták, Csutka nem akart hinni a szemének, azt hitte, a vén károgó varjú jön érte, vagy a tündérek küldik majd a cserebogarat, amellyel ők közlekednek hosszabb utakon. Ki küldhette neki az őzeket? S miért kell a bolhányi természetnek rögtön három őzet küldeni? Hm. Hm. Ez fölöttébb különös. Rápattant a legkisebb őz hátára, majd bandukolni kezdtek először a fák között, aztán suhantak, suhantak, és repültek az erdő felett. Éjfélre érkeztek arra a tisztásra, amelynek a

végén már a mesék földje kezdődik. A tisztáson többszáz állatka sürgött forgott, a sündisznók hátán csillogó gyümölcsök díszeltek, a nyulak hordták a káposztát, répát, a mókások mogyorót és diót osztályoztak.

A róka fenyőágakat rakott egy halomba, majd leszedte a vaddisznók hátára helyezett apró fenyőfákat is.

Ekkor az égből parányi angyalok szálltak a földre és röptükben körbetekerték a több tucat pici fenyőfát ezüst fénylő szalaggal, s pici világító gömböcskéket raktak az ágakra.

Csutka még levegőt sem vett döbbenetében. Mi történik itt, gondolta, máskor a kutya sincs ezen a tájon, amikor éppen mennék át Manóbirodalomba, most meg ünnepelnek itt az állatkák, az angyalok és talán az emberek is? De nem, emberfia nem volt a közelben, apró teremtmények jöttek csak szüntelenül égből és erdőből, sőt, a mesék földjéről is megjelentek a koboldok. Feldíszítették a sok kis fenyőt, énekeltek, táncoltak s egyszer csak közeledni kezdtek az őzek felé, amelyek mindez ideig csupán a háttérből figyelték az eseményeket.

Leugrottam az őz hátáról és kezet nyújtottam, de mivel a róka ötvenszer nagyobb volt, mint én, egyszerűen csak felkapott a levegőbe és éljenezni kezdtek körülöttünk az állatkák. Az angyalok előhúztak egy finom levélpapírt, melyen feketén-fehéren ez állt: Csutka manó szívevágya – legyen végre karácsonya

Mit akarhat angyal, állat,

Teljesüljön kívánsága.

Apró, apróbb, még apróbb,

Ünnepeljünk fenemód.

Táncoljuk körbe a fákat,

Várjuk hát a Jézuskánkat!!!

Örültem nagyon a szép levélnek, s amikor visszafordult a sokadalom, hogy a karácsonyfák körül sűrögjenek, pörögjenek tovább, nagy hűhózás támadt. A kis karácsonyfák alatt temérdek ajándék sorakozott, mindenkinek jutott belőle egy-egy kis csomag.

Csutka gyönyörű kiskabátot kapott, kék sapkát és sálát.

BOLDOG VOLT és meghatódott, tudta, hogy ezt a szép ajándékokat azért kapta a Jézuskától, mert az emberek gondoltak rá is, s az állatkákra is. Az igazi ajándék számára nem is a sok csomag volt a fa alatt, hanem a gyermekek szeretete. Ha azok nem írtak volna a Jézuskának levelet, Csutka kívánsága aligha teljesülhetett volna.

Vége